

Ο Χρόνος ξετυλίγει τα μυστικά του και μᾶς ἀποκαλύπτει τίς πηγές τῆς ἐλληνικῆς γλώσσας

Μία πρόσφατη επιστημονική ανακάλυψη για την γφή του Χρόνου δείχνει πῶς ἡ ἐλληνική γλώσσα εἶναι κώδικας πολὺ ἀρχαίων γνώσεων που ξανά-ανακαλύπτονται μόνο σήμερα. Ἀποδεικνύεται ὅτι καμία ἀλλῆ γλώσσα στον κόσμο δέν θά μπορούσε νά εἶναι ἀρχαιότερη, διότι τό καθεῖνα ἀπό τά γράμματα της ἀποτελεῖ μέ βᾶσι τήν ὕψη του χρόνου, μία συμπαντική ἀλήθεια για τήν κειτούργια τοῦ κόσμου και τῆς ζωῆς. Βρισκόμαστε λοιπόν σέ μία ἱστορική και συναρπαστική καμπή για τήν κατανόηση τοῦ συμπαντος και τά ἐλληνικά ἦταν πάντα ἐκεῖ σάν σιωπηλός μᾶρτυρας κρυμμένων γνώσεων που ἀποκαλύπτονται ἐπί τέλους.

Ο Γάλλος φυσικός Δρ. Jean-Pierre GARNIER MALET* θά βολεκεται στην Ἀθήνα πρόσεχῶς για ἕνα διήμερο σέμινάριο. Θά μᾶς παρουσιάσει μία πρόσφατη ἐπιστημονική ἀνακάλυψη για τήν ὕψη του Χρόνου που ἀλλάζει τήν κατανόηση μᾶς για τό Σύμπαν και τήν Ζωή. Ἄνυει τά πολλαπλαῖα παρόδοξα τῆς σύγχρονης ἐπιστήμης και ἐπί πᾶν μᾶς ὀδηγεῖ στην ἰσορροπία τῆς φυσικῆς και ψυχικῆς μᾶς ὕψους. Πέρα ἀπό αὐτά, μᾶς ἀποδεικνύει πῶς οἱ ἀρχαιότατοι Ἑλληνας γνώριζαν πολὺ καλά αὐτή τήν πραγματικότητα για τόν Χρόνο και τήν εἶχαν κωδικοποιήσει στην γλώσσα μᾶς.

Ο Χρόνος δέν είναι αυτό που νομίζουμε και έχει αναθεωρηθεί έντελώς.

Η φύσις του χρόνου άπασχόλησε τον άνθρωπο από την πιο βαθιά άρχειότητά και οι μύθοι των διαφόρων πολιτισμών τό φανερώνου. Η έπιστήμη όμως, άκόμη και σήμερα, θεωρεί τον χρόνο πολν άπλουστευμένα σαν κάτι τό μυστηριώδες που κυλά συνεχώς, όπως ένα ήσυχο ποτάμι. Τά πλάστύ και έχει την ίδια έντύπωση, χωρίς νά άναρωτιέται παρατήρα. Τά μεγάλα οικοδομήματα της έπιστήμης του 20ού αιώου, όπως η θεωρία της σχετικότητας του Άϊνσταϊν, που ξηγει τον Μακρόκοσμο, και η Κβαντομηχανική που ξηγει τον Μικρόκοσμο των στοιχειώδων σωματιδίων, δέν άρκοίν νά ίκανοποιήσουν την γνώση μας για τό πώς λειτουργεί τό Σύμπαν. Οι έπιστήμονες προσπαθούν άκόμη νά βρούν πιο θεμελιώδεις άρχές πίσω άπ' αυτά, που νά ξηγούν με μία μοναδική θεωρία όλο τό φάσμα των γεγονότων, από την κίνησι των γαλαξιών, μέχρι τά στοιχειώδη σωματίδια στά άδύτα της ύλης.

Ο Βασικός λόγος της δυσκολίας των έπιστημών είναι ότι έχουμε σοβαρότατο προβλήματά με την θεμελιώδη άρχή της φύσεως που είναι η έννοια του χρόνου. Δέν γνωρίζουμε τελικά τί είναι στην ουσία, και από την άρχή κάναμε ύποθέσεις περιποριστικές. Τό

άρθρο αυτό άνασκονώνει πώς αυτή η άναθεώρησι έχει ήδη γίνει έδω και μερικά χρόνια, λυνει τά παράδοξα της φυσικής με μία μονοκονδυλιά και έχει τεράστιες έπιπτώσεις όχι μόνο στην φυσική, αλλά και στην ζωή των όργανισμών, ίδιος του ανθρώπου με τό πιο ξξάλυγμένο έπιπέδο συνείδησης. Είναι έπίσης, η πρώτη φορά που η έπιστήμη μπόρεσε νά όρίση και νά ξηγήση τό ένστοικο και την διαίσησι. Πέρα από αυτές τίς τεράστιες έπιπτώσεις, η ίδια θεωρία φανεώνει πολν στενές και άπρόσμενες σχέσεις με την έλληνηκή γλώσσα, που έχει έδω και χιλιές κάωδικοποιήσει μέσα της τίς ίδιες αυτές γνώσεις πάνω στην ύφή του χρόνου, καθώς και με την ίδια την άρχαία έλληνηκή γραμμάτια που βρθεί από άποδείξεις των γνώσεων αυτών.

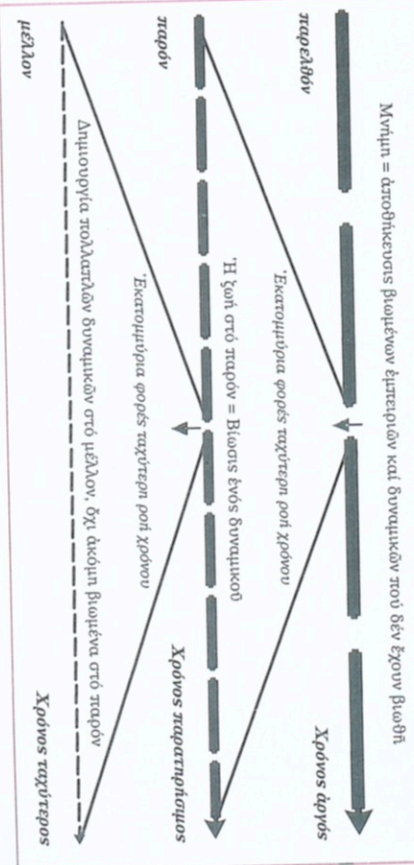
Η πρόσφατη θεωρία της Διττότητας που άναθεωρεί δραστικά την έννοια του χρόνου είναι άποτέλεσμα έργασίας 17 έτων του Άρος Jean-Pierre Garnier Malei, φυσικού, και έγινε άντικείμενο πολλών έπιστημονικών δημοσιεύσεων¹ και ένός βιβλίου για τό πλάστύ κοινό².

Σύμφωνα με την θεωρία αυτή, ό χρόνος δέν είναι συνεχής αλλά μία άλλη λουχία άισθητών στιγμών που κυλούν με μεγάλη ταχύτητα, δινοντάς μας την ψευδαίσθησι της συνεχείας. Μεταξύ τους ύπάρχουν πολν μικρές, άνεπι-

σθητες για μας στιγμές, σαν άνοιγματα σε μία άλλη πραγματικότητα που όνομάζουμε μέλλον, όπου ό χρόνος έπιταχύνεται εκατομμύρια φορές. Χάρις στην έπιταχύνσι αυτή, μπόρούμε εκεί νά πειραματισθούμε πολνά πιθανά σενάρια, πριν τά ζήσουμε στην δική μας πραγματικότητα. Όπως ένός ύπολογιστής που προβάπει τον καιρό 5 ημερών σε 5 δευτερόλεπτα, χάρις στις ταχύτατες μαθηματικές πράξεις του. Άντίθετα, τό παρελθόν άποσταί μία πραγματικότητα, όπου οι στιγμές κυλούν εκατομμύρια φορές πιο άργά από ό,τι στο παρόν της ζωής μας και κατέχει την μνημη των

πληροφοριών, με ά σύνθεσι αυτών που συνέβησαν ή θά μπόρούσαν νά συμβούν. Η άνταλλαγή πληροφοριών μεταξύ παρελθόντος, παρόντος και μέλλοντος είναι άπαραίτητη για νά ζήσουμε τό καλύτερο δυνατόν παρόν, διαλέγοντας κάθε στιγμή τό καλύτερο σενάριο, σύμφωνα με την έμπειρία μας. Αυτό γίνεται με ταχύτητες 400 χιλιάδες και 3 εκατομμύρια φορές μεγαλύτερες από την ταχύτητα του φωτός και φανεώνεται με τά ένστοικτα και την διαίσησι μας που μας όδηγούν στην έπιλογή της καλύτερης άύσεως. Χωρίς κάω νά τό συνείδησούμε.

Τεχνική έλληνηλογία έπιταχύνσεως του χρόνου χάρις στην άσυνέχεια του

Για νά ύπάρξη όμως χρόνος, όποια και νά είναι η ποή του, πρέπει νά ύπάρξη κίνησις ένός παρατηρητού μέσα σε ένα χώρο που είναι ό όρίζοντάς του. Όπως έγώ όταν περπατώ στην Γη που είναι ό χώρος μου χρειάζομαι μία ποή χρόνου για κινήθω πάνω της. Άλλά και η Γη είναι με την σειρά της ένα μικρό στοιχείο ένός πιο μεγάλου όρίζοντος, του ήλιακού συστήματος, που ξξάλισσεται στην δική του ποή χρόνου. Έγώ ό ίδιος, μικρό στοιχείο πάνω στην Γη, είμαι συγχρόως και ό χώρος, ό όρίζοντας στον όποιο ξξάλισσονται μικρότερα στοιχεία, όπως τά όργανά μου και τά κύτταρά μου που

1. «The Doubling Theory », by J.P. Garnier Malei: International Journal of Computing Anticipatory Systems. Published by Center for Hiperincursion and Anticipation in Ordered Systems, Liège, Belgium. 1997-1998-1999-2002-2004-2005.

2. «Άλλάξτε τό μέλλον σας με τά άνοιγματα του χρόνου» (Εκδ. JMG, Γαλλία, 2003)

έχουν και αυτά την δική τους ροή χρόνου. Βάπτουμε λοιπόν την άλληλουχία χώρων, που είναι παρόμοια με την άλληλουχία ροών χρόνου.

Σε τελική ανάλυση, κάθε στοιχείο στο σύμπαν εξελίσσεται μεταξύ τριών παραματρικότητων, ή μία μέσα στην άλλη, έχοντας τις δικές τους ροές χρόνου.

- ένα όριζοντα Ω, χώρο υπέρφωτος και όριο των κινήσεων και παρατηρήσεων ενός στοιχείου α.
- όριζοντα Ω δέν είναι παρά ένα άλλο στοιχείο α μέσα σε ένα μεγαλύτερο όριζοντα Ω.
- Το στοιχείο α είναι με την σειρά του όριζοντα Α ενός ακόμη μικρότερου στοιχείου ο.

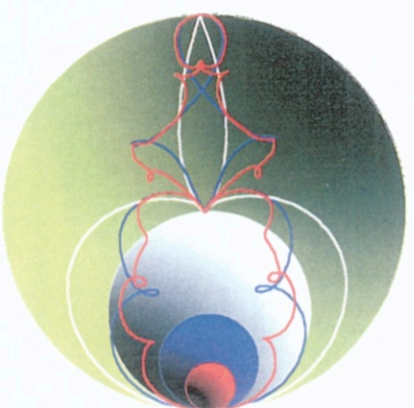
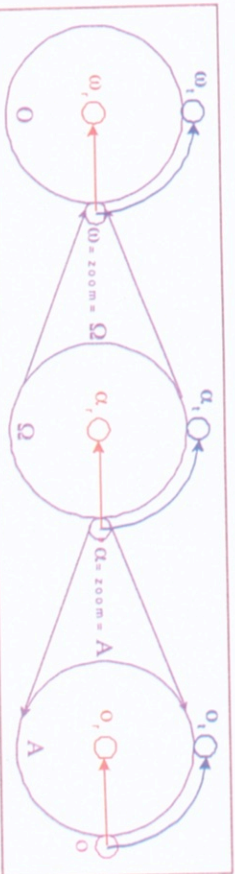
Τίως είναι δυνατόν να διατηρηθί ή διαπραίτητη άρμονια στις άλλαλουχίες αυτές χρόνων και χώρων; Υπάρχει μία συνθήκη: Έπειδή κάθε στοιχείο κατέχει συγχρόως και τον ρόλο του όριζοντα για μικρότερα στοιχεία, πρέπει να σέβεται τον χώρο και την ροή του χρόνου τόσο την δική του όσο και του μικρότερου στοιχείου. Πρέπει, δηλαδή να μη ρηί να κινηίται με τέτοιες ταχύτητες, έτσι ώστε να μπορεί να περνώ από την μία πραγματικότητα στην άλλη χωρίς πρόβλημα. Ο μόνος τρόπος να έπιτευ-

χθί κάτι τέτοιο είναι τό κάθε στοιχείο να είναι διττό, να ζή συγχρόως σε δύο πραγματικότητες, μή παρατηρήσιμες ή μία με την άλλη, με μία κοινή αλλά διττή ταυτότητα. Χωρίς κών να έχει συνειδησι της διττότητας αυτής.

Αυτό άποτελεί και ένα βασικό μυστήριο της δημιουργίας. Στην αρχή μάς περιόδου, κάθε στοιχείο στο σύμπαν χωρίζεται σε δύο μέρη διατηρώντας την ίδια ταυτότητα. Τό ένα μέρος διασχίζει τον χώρο του σε μία άκτρική τροχιά βιώνοντας τις έπιπειρίες του, ενώ τό άλλο μέρος του διττού έαυτου εξελίσσεται με άφογότερη ροή χρόνου και κινηίται σε μία έφαπτόμενη τροχιά γύρω από τον όριζοντα. Έχει έτσι, σαν έξωτερικός παρατηρητής, την συνθήσι της πληροφορίας για τό ποιο είναι τό καλύτερο σενάριο που θά πρέπει να διαλέξη αυτός που διασχίζει τον χώρο, ώστε τό σύνολο των δύο να ζήση όσο καλύτερα γίνεται.

Αυτή ή κίνησις γίνεται άμέσως πολυπλοκή λόγω της σύγχρονης κινήσεως των όριζόντων. (βλ. σχήμα σελ. 9)

Στό τέλος της περιόδου, τό δύο μέρη ξαναβρίσκονται και άνταλλάζουν τις πληροφορίες τους με άσύλληπτες ταχύτητες, πριν χωριστούν πάλι, για να άρχισουν μία καινούργια περίοδο

παραλθόν. Τά άποιαδήποτε άσχημα δυναμικά, που θά έχουμε σπείρει έμεις οι άνθρωποι στα περασμένα 25000 έτη, θά μπορούσαν να παραματροπηθούν στο παρόν μας, διότι δέν θά μάς προστατεύη τότε πιά ό διαχωρισμός των χρόνων από τό μέλλον άπου βρίσκονται αυτά τώρα.

Ή μεγάλη άνωσπορτία που παρατηρούμε στην άνθρωπότητα (βία, ψεύδος, άκραία φτώχεια), στην Γη (θέριανσις, κατακλυσμοί...) και στο ήλιακό σύστημα (έμφάνησις νέων πλανητροείδων πέρα από τον Πλούτωνα...), είναι ένδειξεις υπέρφωτος δυναμικών σεναρίων, που θά μπορούσαν να προκαλέσουν άστάθεια στο έπικείμενο τέλος αυτής της περιόδου.

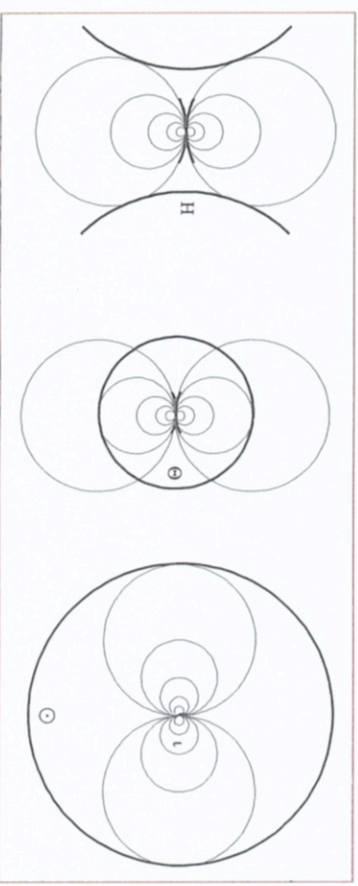
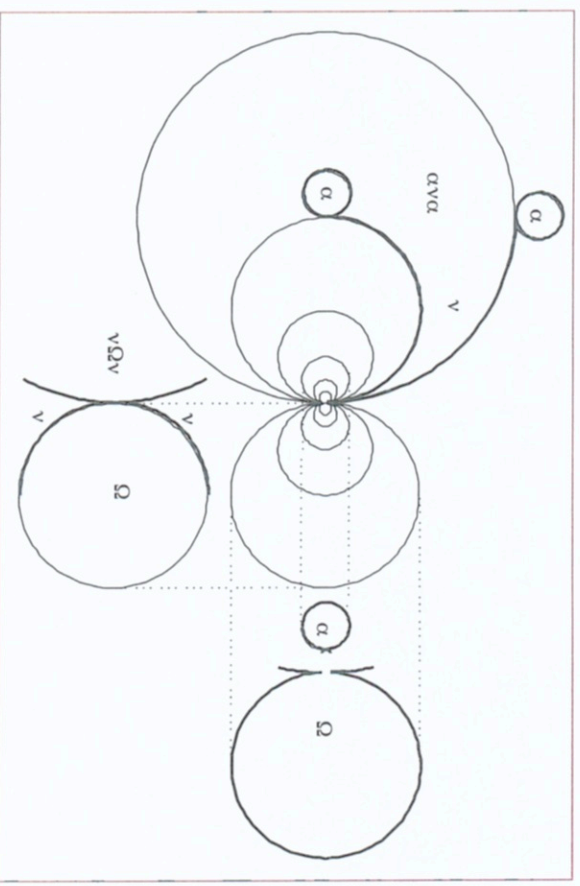
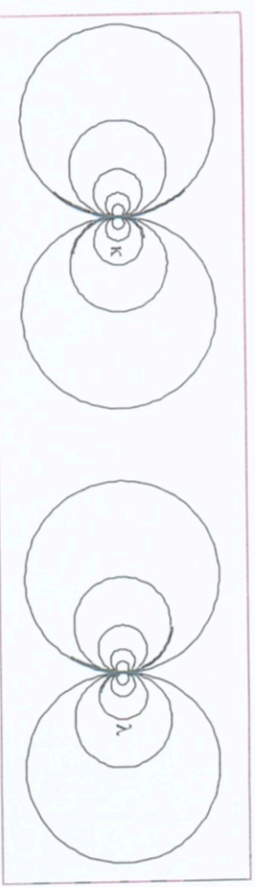
Ή άρχαία άλληλική γλώσσα είναι σμπαντική, διότι φέρει μέσα της τις θεμελιώδεις γνώσεις για τον χρόνο και τον χώρο.

Αυτή ή θεωρία των χρόνων και των χώρων μάς άδηγει, έντελώς φυσιολογικά, σε σοβαρότατες έπιπτώσεις πάνω στην κατανόησι όλων των έπισημάτων, και μάς άποκαλύπτει την παραματρική σημασία που κρύβεται στις διάφορες παραδόσεις (Ελλάς, Αίγυπτος, Σουμέριοι, Κίνα...). Πέρα από τό ήδη άπίστευτα αυτά άποτελέσματα της, είναι

ή άποκωδικοποίησις της άλληλικής γλώσσας που άφήνει έμάς τους Έλληνες με δέος μπροστά στο βάθος όλων αυτών των γνώσεων των κρυμμένων στην γλώσσα μας. Άποδεικνύεται ότι με την κωδικοποίησι τόσο σμπαν-

ντικῶν ἀρχῶν ἢ ἑλληνηκῆ γλῶσσα ὑπῆρξε προγενέστερη ὄλων τῶν ἄλλων γλῶσσων. Καταλαβαίνουμε μὲ τὰ παραπάνω ὅτι οἱ λεπτομερεῖς ἐξισώσεις τῆς θεωρίας καὶ οἱ γεωμετρικὲς τῆς μορφῆς θά ἐκφράζον ἰσχύσεις Χρόνων, Χώρων, στοιχείων πού κινούνται μέσα τους,

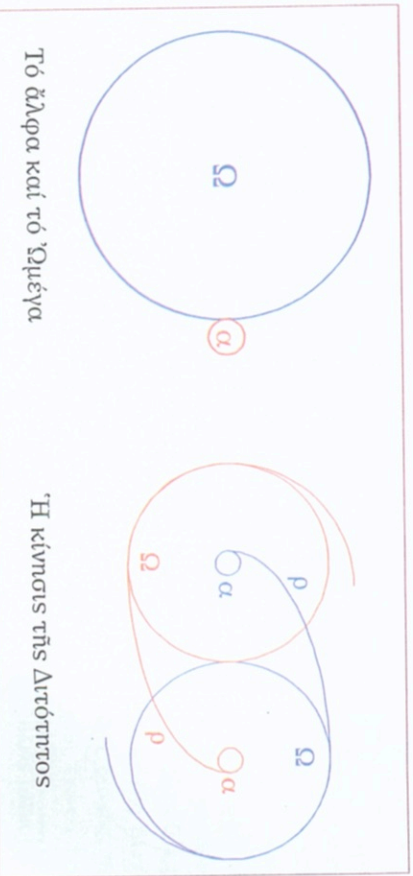
ἀνταλλαγῆς πληροφοριῶν κτλ. Τὰ βασικά συστατικά δηλαδὴ τοῦ σύμπαντος καὶ τῆς ζωῆς. Ἀποδεικνύεται ὅτι οἱ γεωμετρικὲς αὐτὲς μορφές, πού περιγράφουν τοὺς δαιδάλους τοῦ χρόνου καὶ τοῦ χώρου, ἀντιστοιχοῦν στὰ 54 μικρὰ καὶ κεφαλαία γράμματα τῆς ἀρχαίας ἑλληνηκῆς, πού εἶναι στὴν

πραγματικότητα τρισδιάστατα καὶ δυναμικά, ἐξελισσόμενα στοιχεῖα.

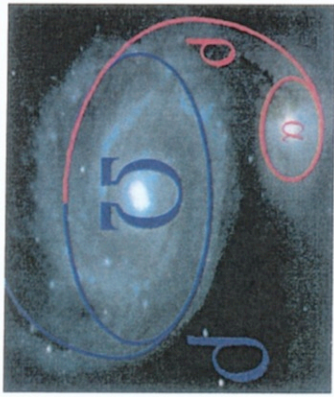
Οἱ Ἑλληνες ἦταν οἱ πρῶτοι πού μετέδωσαν αὐτὴ τὴν βασικὴ ἔννοια τοῦ διαχωρισμοῦ τῶν χρόνων (Ωρα) πού ἐπιτρέπει σέ ἕνα δημιουργημὰ νὰ μεγαλώσῃ στὸ μέλλον (αρΩ). Οἱ δύο αὐτὲς λέξεις ἔχουν χάσει πιά σήμερα τὴν ἀκριβῆ καὶ ἐπιστημονικὴ τους σημασία. Ἐχοντας τώρα πιά ἀποδειχθῆ ἐπιστημονικά, αὐτὸς ὁ διαχωρισμὸς ὀνομαζόταν ἀπὸ τοὺς Ἑλληνας ἢ ἀπλοῦς «ἀρχὴ τοῦ ἀλαφα καὶ τοῦ ἰμέγνα», τοῦ πρῶτου (α=1) καὶ τοῦ τελευταίου (Ω=800, ἐπιτάχυνση τοῦ 1 σέ 100 καὶ 8 βασικὲς κινήσεις τῆς διττότητος

=800). Μία ἀρχὴ πού εὐρίσκεται ἔξω ἀπὸ τὸν χρόνο, ἔξω ἀπὸ τὴν ἀνάγκη διττότητος (ρ=9), πού παριστάνει αὐτὸ πού «ἦταν, εἶναι καὶ θά εἶναι». Οἱ γνώσεις αὐτὲς εἶναι πολὺ πιά ἀρχαῖες ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Πλάτωνα. Σέ μία μακρινὴ ἐποχῆ, ὅπου ἔχουμε τὴν ἐντύπωση πὼς ὁ ἀνθρώπος ζοῦσε σὰν ἄγριος στὶς σπηλιές, οἱ ἀσύγκριτοι «ὀνοματοθέτες» τοῦ Σακράτους (Κρατύλος), τῶν ὁποίων ἡ ταυτότητα χάθηκε στὸν Χρόνο, ἐποίησαν στὴν πραγματικότητά τις λέξεις, βασισμένοι σέ συμπαντικὲς ἀρχές τῶν ὁποίων μόνο ἡ ἦχώ διαφαίνεται στὸν διάλογο αὐτό.

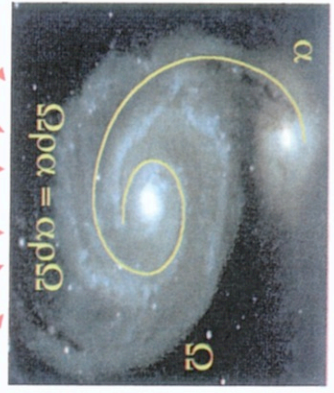

Τὸ ἀλαφα καὶ τὸ ἰμέγνα

Ἡ κίνηση τῆς διττότητος

Ο χωρισμός του χρόνου=“Ωρα

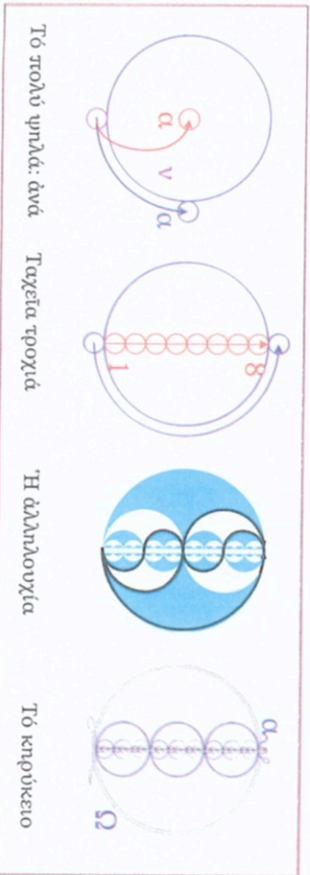
$$800-100-1 = 1-100-800$$

Με την σειρά τους, οι λέξεις αντιστοιχούν σε ένα δυναμικό και η μορφή τους αναδύεται σχεδιασμένη από τις ίδιες τις κινήσεις. Σάν παραδειγμα, η πρώτη κίνηση της διττότητας του α σε ανα αντίστοιχεί στην διακλάδωσι του χρόνου $v=50$.

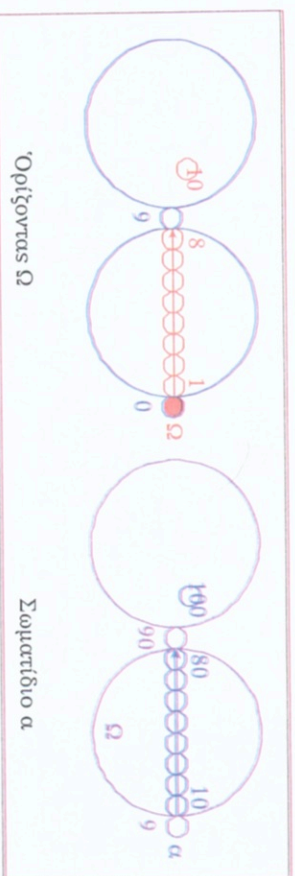
Αυτή η διττότητα δημιουργίας ανα σημαίνει το «πολύ υψηλά», το «άπληστιαστο». Η κίνηση δέν μπορεί να αρχίσει παρά με ένα μοναδικό σωματίδιο α, ενός μοναδικού χώρου Ω, που θα όριση την διάφρακα των πρώτων ανεπαίσθητων στιγμών που πρέπει να υπαφξουν

στην πρωταρχική ροή του χρόνου. Ο διττός έαυτος του σωματιδίου, που εξέλισσεται σε ένα έπιταχυνόμενο χρόνο μέσα στις ανεπαίσθητες αυτές στιγμές, αναδίνει το μελλοντικό δυναμικό του αρχικού σωματιδίου. Είναι λοιπόν λογικό που ανά-λύσις σημαίνει την λύση-καταστροφή του άπληστιαστου.

Σύμφωνα με την θεωρία και σε γενικές γραμμές, πρέπει να διαλέξουμε πριν το τέλος κάθε περιόδου, δηλαδή όταν $p=100$ για το σωματίδιο άδρα και όταν $i=10$ για τον όριζοντα Ω. Μπορούμε να πούμε ότι αυτή η εκλογή πρέπει να γίν-

νη στο βήμα πριν το τέλος, όταν $\pi=90$ για το α και $\theta=9$ για τον όριζοντα Ω. Έτσι η λέξις «πύθων» παίρνει μια άλλη σημασία, διότι αντίστοιχεί σε μια σωτήρια πρόβλεψη. Με άλλα λόγια, τό να μπορούμε να βλέπουμε τό μέλλον πριν τό ζήσουμε γίνεται μια ζωτική προτεραιότητα. Έπειδή η ακτινική τροχιά μέσα στον όριζοντα ομοιάζει με τους δα-

υει την άμωγη γνώσι της κίνσεως της Διττότητας.

Οι Έλληνες έφαρμάζανε την δυνατοτητα να πρό-καταλαβαίνουν τό δυναμικά μέλλοντα γνωρίζοντας την χρήση του φιδιού της θεωρίας της Διττότητας (Πύθιος Άπτόλλων) για να προβλέψουν (Πύθια) τους κινδύνους και έτσι να τους άποτρέψουν, άντι να τους περιμένουν μοιρολαστρικά. “Όπως αυτοί, μπορούμε ξανά έμεις σήμερα να χρησιμοποιήσουμε την άσυνέχεια του Χρόνου που μάς τροφοδοτεί με συνεχείς πληροφορίες μέσα άπό τό ανεπαίσθητα άνοίγματα του με την μορφή ένστικτων, διαστίθσεων και προκηνημάτων.

Οι Πύθαγόρειοι έφαρμάζανε αυτή την άρχή καθημερινά στον ζωή τους, όπως διαβάζουμε στα «Χρυσα Έπιπ». Ο ίδιος

κτυλλίους του φιδιού καταλαβαίνουμε την σημασία για τους Έλληνες του Πύθιου Άπτόλλωνος και της Ιερείας του Πύθιας. “Έτσι ένα σωματίδιο ή ένας όριζοντας έχουν πάντα ένα μέλλονικό δυναμικό στην διάθεσι τους. Παρταρούμε λοιπόν ότι τό έλληνοικό άδ-φάβητο χρησιμοποιείται και για την άριθμησι, άλλά σε μορφή που φανερώ-

βαλινος στα «Μυστήρια των Αίγυπτίων» μάς δίνει λεπτομερέστερες περιγραφές των συμπαντικών άρχών αυτής της έπικοινωνίας με τον διττό μας έαυτο, και του πρακτικού τρόπου να την έπιτυγχάνουμε στην καθημερινή μας ζωή.

Πόλύ πριν άπό δλους τους άλλους, ό πολίτισμός αυτός έφερε στους άνωθώπους μια ούσιωδη άρχή της ζωής, που βασίζεται στην Χρησιμοποίησι των πληροφοριών άπό τό παρελθόν και τό μέλλον στο παρόν. Τό κηρύκειο, σύμβολο της ματηίας του Έρμου, χρησιμοποιεί την διτλή έλικα της Διττότητας. Αυτός ό έλικοειδής δεξιός, που παρουσιάζεται σαν φιδι, ένώνει τους διάφορους Χρόνους, έπιτρέποντας τις προβλέψεις.

Ο Πλάτων εκφράζει αναμφίβολα τις μορφές του Χρόνου σύμφωνα με την θεωρία της Διττότητας όπως τις περιγράφει με λεπτομέρεια στον Τιμαίο. Ανακαλύπτουμε εκεί την άρχεγυση σημασία του "Αλφα και του Ξιμέγα, τον λόγο 243/256 στην δημιουργία της ψυχής, την σχέση άσπεριών και ψυχών, τὰ Πλατωνικά στερεά, την δωδεκαεδρική και πενταγωνική δομή του σύμπαντος, τον ρόλο του αϊθέρος κτλ. Επίσης ό μύθος των 12 άθλων του Ηρακλείους που άντιστοιχούν στους 12 χώρους πλαιοφωρίας του σύμπαντος και του ζωδιακού στην ύπηρεσία της ζωής (ζωή - διακονώ). "Όλα τὰ παραπάνω αυτά στοιχεία, και πολλά άλλα άκόμη, άποτελούν βασικές άρχές της «καινούργιας» θεωρίας για τον χρόνο που ανακαλύπτονται άνεξάρτητα και έπισημολικά χιλιάδες χρόνια άργότερα.

Η διδασκαλία των μυστηρίων της Έλευσίνος στην ιστορική άρχαιότητα, ήταν προστάθειες να διασώθουν γνώσεις για την δημιουργία και την ζωή πολύ άρχαιότερες άπό αυτές της Ελλάδος του Όμηρου ή του Περικλέους. Σκοπός τους ήταν να περάσει άκεί-παρο τό μήνυμα για τους κινδύνους που καρδοκούσαν στο μέλλον. Σήμερα, στο τέλος του Πλατωνικού ένιαυτού των 25000 έτών, τό μέλλον για τό όποιο μιλούσαν οι πολύ άρχαίοι Έλληνες είναι τό δικό μας παρόν, και άντιμετωπίζουμε στο ήλιακό μας σύστημα την άμελικοτη σύγκλιση των πριών ποών του Χρόνου σε μία μόνο ροή, και έπομένως τον κίνδυνο να ζήσουμε δυσάρεστα δυναμικά, που έχουν δημιουργηθή άλλες αυτές τις χιλιέτιες. Ήταν λοιπόν φαίνεται άπρόβλεπτα έπείγον να γίνουν σήμερα τό μυστήρια αυτά κοινός τόπος, γνώσεις διαθέσιμες στον καθένα μας, για να έπιτύχουμε μία προσωπική και συνολογική ίσοροπία και να άποφύγουμε έτσι την άσπείθεια. Έμεις οι Έλληνες, μάλλον, θα έπρεπε να αναλάβουμε ένα ρόλο σαν πρῶτοι στην άρχή του κύκλου των 25000 έτών που τελειώνει τώρα και σαν δημιουργοί των πρῶτων έκείνων δυναμικών.

Ο Δρ Garnier Malet γράφει: «Η έξι-

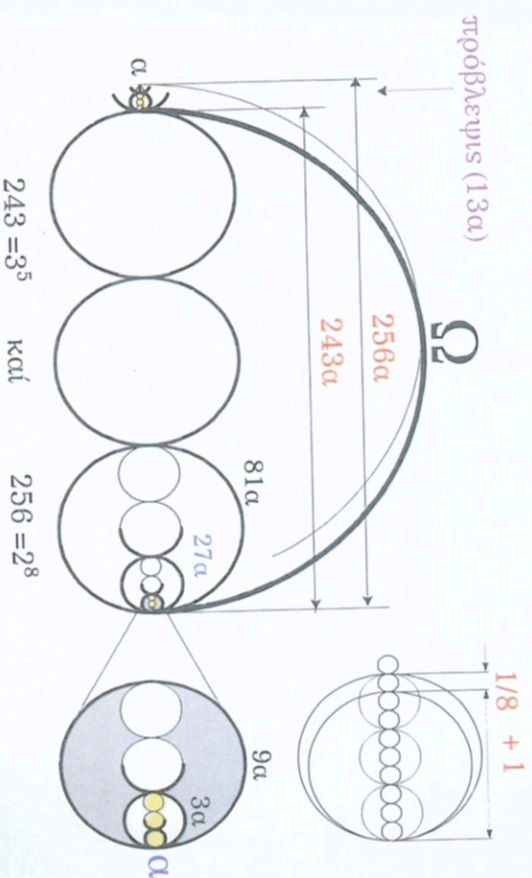

σορόπτις του καθενός μας έπιτυγχεύεται εύκολα χάρις σε μία πιο στενή έπικοινωνία με τον δικτό έαυτό μας. Η ίσοροπία μας συμβάλλει στην έξισορόπτιση των άλλων και του πλανήτη. Δέν είναι, λοιπόν, πιά καιρός για κάτι

Ο ΠΛΑΤΩΝ ΚΑΙ Η ΔΙΤΤΟΤΗΤΑ

«Με την βοήθεια του διαστήματος 1 + 1/8, γέμισε όλα τὰ διαστήματα άφηνοντας να παραμείνη άπό τό καθένα τους ένα κομμάτι τέτοιο που τό διάστημα ώρισθηκε με τό λόγο 243/256». (Τιμαίος)

«Ανάμεσα στην ουσία που είναι άδιαιρετη (παρελθόν) και άμετάβλητη (μέσα στον χρόνο της), και στην ουσία που γίνεται διαιετη και μεταβλητη στα σώματα (δημιουργοί του μέλλοντος), άνακάρτεψε ένα τρίτο είδος ουσίας (δημιουργοί του παρόντος) που άποτελείται τόσο άπό τό άμετάβλητο όσο και άπό τό μεταβλητό. Την τοποθέτησε λοιπόν ανάμεσα στην άδιαιρετη και διαιετη ουσία των τραυματίων». (Τιμαίος)

Έξηγούνται οι άληθειες του Πλάτωνος

Η πρῶτη φορά στον κόσμο που ανακαλύπτεται ή άριθμητική άναλογία-γρίφος που έμφανίζεται στον «Τιμαίο» σε σχέση με την δημιουργία της ψυχής: 243/256. Δύο-δέκα με την δυνατότητα προβλέψεως χάρις στην άσυνεχή ροή του Χρόνου που γνώριζαν πολύ καλά οι άρχαίοι.